

Speciaal voor groep zeven van juf Miron
van Openbare Basisschool de Piramide uit Vught.

Voor de meisjes:

Dirkje, Iris, Isabel, Meg, Merel B en Merel S, Nisa,
Noa, Pien, Roos en Senna.

Voor de jongens:

Bo, Brett, Huub, Jelmer, Matthijs B en Mathijs T, Mees,
Mels, Nick, Richard, Rik, Sjoerd, Thomas en Yassin.

HETTY VAN AAR
DE MEISJES TEGEN DE JONGENS

STANDAARD UITGEVERIJ

Eerste editie: © 2014, Standaard Uitgeverij nv
Gerestylede editie: © 2020 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

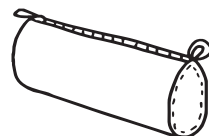
ISBN 978 90 02 27036 9
D/2020/0034/114
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

De klas gonsde van de stemmen. De zoemer was al gegaan, maar de les was nog steeds niet begonnen. Emma zat achterstevoren op haar stoel te kletsen met Eline. ‘Misschien komt er niemand en krijgen we vrij’, zei Eline hoopvol. ‘Dat denk ik niet’, zei Emma. ‘Als er echt niemand is om les te geven, dan moeten we voor onszelf werken. Ze sturen je niet zomaar naar huis.’

‘Jammer’, zuchtte Eline.

Emma knikte. ‘Het is vooral jammer voor mevrouw Peeters. Zielig hoor, dat ze van haar fiets gevallen is. Wat zal ze geschrokken zijn.’

‘Dat denk ik ook.’ Eline haalde een blikje snoep uit haar schooltas. ‘Wil je er een?’

‘Fruitsnoepjes!’ Emma boog zich over het blikje. ‘Ik neem aardbei.’

‘Ruik ik snoep?’ snoof Kato.

Emma schoot in de lach. Als er wat te snoepen viel, was Kato er als de kippen bij.

‘Neem maar’, zei Eline, terwijl ze Kato het blikje voorhield.

‘Heb je bosbessensmaak?’ vroeg Kato en ze bestudeerde de inhoud van het blik. Ze vond er een en wilde dat in haar mond steken. Op het laatste moment bedacht ze zich. ‘Misschien krijgen we wel vrij.’

Emma liet het snoepje door haar mond rollen.

De bobbel van haar linkerwang verhuisde naar rechts. ‘Nee, we krijgen niet zo gauw vrij.’

‘Misschien is mevrouw Peeters alweer beter’, zei Yelien, die een rij verderop zat.

Ellen fronste haar wenkbrauwen. ‘Ze had toch een hersenschudding? Dat duurt wel langer dan een dag.’

Emma knikte. Ellen kon het weten, haar ouders waren arts. ‘Als het lang duurt, moeten we een kaart sturen.’

Dat vonden haar vriendinnen een goed idee.

‘Als het langer duurt, krijgen we natuurlijk een invaller’, dacht Yelien hardop.

Eline trok een vies gezicht, alsof ze op een zuur snoepje beet. ‘Als het maar niet zo’n strenge is, daar word ik helemaal zenuwachtig van.’

‘Of een die heel veel huiswerk geeft’, zuchtte Kato. ‘Daar ben ik allergisch voor.’

Dat was weer typisch Kato. Emma draaide zich om. Toen zag ze hem in de deuropening staan. Hij was de leukste jongen die ze ooit in haar leven had gezien. Of was hij een man? Hij viel er een beetje tussenin. Emma zat op haar stoel en kon alleen maar naar hem kijken. Naar zijn donkere haren en de kleur op zijn wangen. Het leek wel of hij hard gefietst had. Zijn blauw met witte ruitjesshirt stond sportief bij zijn jeans met sneakers. Om zijn schouders hing, heel losjes, een donkerblauw colbert. Stil stond hij in de deuropening terwijl zijn ogen door de klas gleden. Heel even ontmoetten ze Emma's ogen, een paar seconden misschien. Er ging een schok door Emma heen. Toen maakte hij zich los van de drempel, trok de deur achter zich dicht en liep naar de tafel. Emma's ogen zaten aan hem vastgekleefd, alsof hij magnetisch was. Ze wilde de klas waarschuwen, maar ze kon alleen maar naar hem kijken. Zagen de anderen hem dan niet? Zo te horen niet, het geroezemoes ging gewoon verder. Opnieuw keek hij haar kant uit. Hij glimlachte. Ze stuurde een mislukte lach terug en raakte in ademnood. Hij zette zijn tas neer en vroeg om aandacht. Het geroezemoes verstomde. Opeens werd het stil in de klas. Emma kon haar eigen ademhaling horen. Jeetje, wat een kabaal maakte ze. Ze zuchtte en probeerde haar ademhaling onhoorbaar te

maken. Dat was nog best lastig. Hoe stiller ze ademde, hoe benauwder ze het kreeg. Straks kreeg ze nog last van hyperventilatie. Daar had ze wel eens van gehoord. Dan ging je zo snel ademen dat je geen lucht kreeg. Zo ongeveer moest dat voelen.

‘Goeiemorgen’, zei hij. Hij kon praten. Ze schrok ervan. Dat was niet eens nodig, want hij had een mooie stem. ‘Mijn naam is Arthur Smeets. Ik vervang mevrouw Peeters de komende weken.’ ‘De komende weken?’ riep Charlotte met overdreven uithalen.

Emma kneep haar handen dicht. Wat een aanstelster, dacht ze. Charlotte wilde natuurlijk zijn aandacht trekken, daarom deed ze zo overdreven. Ze zou nu wel hulpeloos naar hem zitten kijken met haar grote, groene ogen. Bah! Niet op letten, hield Emma zich voor. Charlotte deed wel vaker raar. En zichzelf? Deed zij dan niet raar? Er stapte een onbekende de klas in en vanaf dat moment kon ze nauwelijks nog nadenken en niet eens gewoon ademen. Dat was toch niet normaal? Nee, dacht Emma, dat was ook niet normaal. Dit had ze nooit eerder meegemaakt. Ze snapte het zelf ook niet goed. Ze was toch niet verliefd? Nee, natuurlijk niet. Ze kende hem niet eens. Voordat hij vijf minuten geleden de klas binnenkwam wist ze niet eens dat hij bestond. Nee, zo werkte dat niet. Of